

Arrest

nr. 281 694 van 12 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. MUSTIN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 november 2020 om internationale bescherming. Op 9 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U hangt het sjiiitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Beyram behorend tot het district Qarabagh, gelegen in de provincie Ghazni. U was 17 à 18 jaar oud toen u naar Iran vertrok, waar u 8 jaar werkte in een naaifabriek. U keerde terug naar Afghanistan nadat uw vader werd gedood door de taliban. U woonde vervolgens twee jaar in Afghanistan alvorens u opnieuw vertrok naar Iran. Na één jaar werd u gedeporteerd uit Iran, waarna u in Beyram woonde tot aan uw vertrek.

U ging tot de 2de graad naar school en kan een beetje Farsi lezen en schrijven. Samen met uw moeder, uw zus, uw vrouw en uw zoon woonde u in de ouderlijke woonst in Beyram.

Vier à vijf maanden voor uw vertrek begon u samen met een zakenpartner een garage in motorfietsen, gelokaliseerd in Zardalo bazaar. U had zowel lokale klanten als klanten van de overheid. Op een dag kwamen er twee talibs op een motorfiets langs voor de herstelling van hun motorfiets. Op dat ogenblik stond er tevens een andere motorfiets van de overheid in uw garage ter herstelling. Nadat u hun motorfiets herstelde, vertrokken de twee talibs weer.

Eén week later keerden dezelfde twee talibs terug naar uw garage. Ze hoorden dat u motorfietsen van de overheid herstelde en zeiden dat u dit niet mocht doen. Toen u antwoordde dat u voor alle mensen werkt, begonnen de talibs u en uw vriend te slaan. Ze sloegen u verschillende keren in uw gezicht met een botte stok en zeiden dat indien ze nog hoorden of zagen dat u motorfietsen van de overheid herstelt, ze u beiden zouden doden. Diezelfde nacht kwam u thuis en vertelde u uw moeder dat de taliban langskwamen, u en uw vriend sloegen en dat ze zouden terugkeren. Uw moeder was boos en verdrietig en zei dat ze jaren geleden uw vader vermoordden in Dashte Qarabagh, dat deze mensen met niemand medelijden hebben. Ze zei dat als de taliban iemand bedreigen, ze dit ook zullen uitvoeren. Daarom adviseerde ze u om te stoppen met uw werk en te vluchten.

U had veel schrik, met name vanwege het feit dat uw vrouw zwanger was op dat ogenblik. Uw moeder wist echter dat de taliban u kenden en dat ze u gemakkelijk iets konden aandoen, waardoor ze u gebood om naar Iran te gaan. De volgende ochtend ging u met uw moeder naar Baidara. Van daaruit ging u per ezel naar Gul Koh en hierna ging u per auto naar Qarabagh. In Nimroz sprak u met een smokkelaar en vervolgens verliet u het land.

U vertrok in de zomer van 2017 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran (waar u gedurende 2 jaar en 7 maanden werkte), Griekenland (waar u drie verzoeken om internationale bescherming deed), Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 14 oktober 2020. Op 6 november 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban. Twee weken na uw vertrek doorzochten de taliban het huis van uw werkpartner, die evenwel niet thuis was. U vernam via een andere vriend dat hij verhuisde, doch heeft sindsdien geen verdere informatie meer over hem. Uw moeder overleed anderhalf à twee jaar geleden vanwege een hoge bloeddruk.

Ter staving van uw aanvraag legde u de volgende documenten voor: een kopie van uw taskara en een reeks kopies van foto's van uw gezin.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft,

of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. U verklaarde met name dat twee leden van de taliban bij u langskwamen ter herstelling van hun motorfiets, toen er op hetzelfde moment een motorfiets van de overheid in uw garage stond (CGVS, p. 17). Nadat ze hun herstelde motorfiets in ontvangst namen, zouden ze gewoon weer vertrokken zijn (CGVS, p. 17). U verklaarde dat diezelfde talibs één week later opnieuw langs kwamen, dit keer met de boodschap dat u geen motorfietsen van de overheid mocht herstellen, waarop ze u en uw vriend hebben geslagen (CGVS, p. 17, 19). Vervolgens, zo stelde u, zeiden de taliban dat ze u zouden doden en ze wisten wat ze later met u gingen doen (CGVS, p. 19). Indien de taliban u en uw partner daadwerkelijk wilden vermoorden, rijst echter de vraag waarom ze dit niet zouden hebben gedaan tijdens één van hun twee bezoeken aan uw garage, toen ze er telkens de kans toe hadden. U gaf immers aan dat de taliban u gewoon sloegen, bedreigden en nadien weer vertrokken (CGVS, p. 19). Daarnaast stelde u dat de taliban u geen deadline gaven om te stoppen met het werk voor de overheid (CGVS, p. 19). Het is echter erg onwaarschijnlijk dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden. Dat het volgens u een volledige week duurde alvorens de taliban u een tweede keer kwamen bezoeken is eveneens erg onaannemelijk. Deze periode van uitstel zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw garage en dorp te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen. Op basis van voorgaande maakt u het dan ook niet aannemelijk dat de taliban u effectief wilden vermoorden omwille van uw beperkte werkzaamheden voor de overheid.

Verder dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zich beperken tot uw verklaring dat de taliban u tijdens het tweede bezoek aan uw garage in het gezicht sloegen met een botte stok (CGVS, p. 17). Gevraagd of u een dokter bezocht nadat ze u sloegen, antwoordde u het volgende: "Nee. Enkel toen ze me sloegen, in mijn rug waren er blauwe plekken, mijn moeder deed er crème op." (CGVS, p. 22). Hoewel voornoemde feiten laakbaar te noemen zijn, kan uit de door u aangereikte verklaringen geen persoonsgerichte vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid. Daarnaast is uw verklaring eenmalig geslagen te zijn geweest door de taliban onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging of een onmenselijke behandeling in uw hoofde. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u geen andere specifieke problemen kende met de taliban (CGVS, p. 21). U verwees voorts naar de moord op uw vader door de taliban elf jaar geleden, doch stelde zelf uitdrukkelijk dat er geen link bestond met uw problemen "omdat uw vader werd meegenomen vanuit Dashte en werd vermoord, en u uw eigen probleem had met uw winkel" (CGVS, p. 21). Op basis hiervan ondermijnt u verder uw beweerdde actuele vrees ten aanzien van de taliban. Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat u na de dood van uw vader destijds terugkeerde vanuit Iran naar uw dorp (CGVS, p. 7), hetgeen uw persoonsgerichte vrees ten aanzien van de taliban verder onderuit haalt.

Voorts is het opmerkelijk dat u verklaarde na het tweede bezoek van de taliban de garage onmiddellijk te hebben gesloten en naar huis te zijn gegaan, waarna u de volgende ochtend vertrok (CGVS, p. 20). U stelde in dit verband dat u geen idee had over wat uw zakenpartner deed, of hij de materialen had verkocht of niet (CGVS, p. 20). Gevraagd of u uw partner probeerde te contacteren, stelde u dat u bij uw vertrek niemand informeerde, ook uw partner niet (CGVS, p. 20). Dit is merkwaardig, gelet op uw verklaring dat het volgens uw werkpartner voor u beiden te gevaarlijk was om daar te blijven (CGVS, p. 20), kan immers worden verwacht dat u hem minstens over uw vertrek zou informeren. U beweerde voorts dat u, toen u in Lesbos was, telefoon kreeg van een vriend die u vertelde dat de taliban twee weken na uw vertrek het huis van uw zakenpartner hadden doorzocht (CGVS, p. 20). De taliban zouden daarbij documenten hebben meegenomen, doch uw zakenpartner was op dat ogenblik niet thuis (CGVS, p. 20). U vernam naar eigen zeggen dat uw partner sindsdien verhuisd was, doch de persoon die u belde kon u niet vertellen waarheen (CGVS, p. 20). Gevraagd hoe uw vriend aan deze informatie kwam, stelde u simpelweg dat hij dit van iemand had gehoord (CGVS, p. 22). Dit betreft met andere woorden een blote bewering, die niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Verwacht kan worden dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over de situatie van uw werkpartner sinds uw vertrek, indien de taliban u daadwerkelijk beiden met de dood hadden bedreigd (CGVS, p. 20). Bovendien is het bevreemdend dat de taliban enkel het huis van uw zakenpartner zouden hebben doorzocht, temeer u verklaarde dat de taliban wisten waar u woonde (CGVS, p. 22). Hiermee geconfronteerd stelde u vaagweg dat ze u daar niet zagen gedurende twee weken, in tegenstelling tot uw zakenpartner, zodat ze uw huis niet aanvielen (CGVS, p. 22). Deze uitleg, samen met uw beperkte verklaringen omtrent het lot van uw zakenpartner, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er ondanks het dreigement van de taliban, zich sinds uw vertrek in 2017 over een periode van ruim vijf jaar klaarblijkelijk geen incidenten meer voordeden, ofschoon uw familie nog in hetzelfde dorp woonachtig is (CGVS, p. 6). Gevraagd om welke reden de taliban u pas na vijf jaar zouden zijn komen zoeken, stelde u simpelweg dat u dit niet weet (CGVS, p. 23). Echter kan niet worden ingezien dat de taliban uw familie gedurende deze zeer ruime periode met rust zouden laten. Indien u daadwerkelijk en actueel een doelwit van de taliban zou zijn geweest kan namelijk worden verwacht dat de taliban, waarvan uit uw verklaringen bleek dat ze over uw persoonlijke info beschikten (CGVS, p. 22), u mogelijks via uw familie onder druk zouden proberen te zetten. U stelde dat u recent via uw vrouw vernam dat de taliban twee of drie keren uw huis zijn komen doorzoeken (CGVS, p. 22). Gevraagd om welke reden ze dit deden, antwoordde u vaagweg als volgt: "Als ik erover denk heb ik enkel 1 idee, dat misschien kwamen ze voor mij omdat ze mij bedreigden." (CGVS, p. 23). Verder stelde u dat de taliban geen geweld gebruikten en niks deden tegenover uw familie, behalve het huis doorzoeken (CGVS, p. 23). Gevraagd naar het tijdstip van voornoemde bezoeken, situeerde u deze "nadat de overheid ineens stortte." (CGVS, p. 23). U verwijst met andere woorden naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst en toont niet aan dat deze beweerde bezoeken van de taliban gelinkt zijn aan uw individuele asielmotieven. Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan, die hier niet worden betwist door het CGVS. Wat de door u neergelegde foto's van uw beweerde gezinsleden betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Hoe dan ook kunnen ze hoogstens uw verklaring omtrent uw gezinssamenstelling ondersteunen. U legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Er moet dan ook besloten worden dat u geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden. Het louter verwijzen naar de situatie van sjiitische moslims of Hazara in Afghanistan volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming.

Uit de EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en het EASO-rapport "Afghanistan. Country Focus" van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering.

U haalt echter geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op uw persoon of dat u hiervan het slachtoffer zou worden.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde in de periode na de machtsovername twee grote aanslagen op sjiitische moskeeën (in Kandahar en Kunduz), waarbij tientallen slachtoffers vielen. De taliban nam sindsdien de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen voor haar rekening. Enkele kleinschaligere aanslagen werden gerapporteerd in de sjiitische wijk Dasht-e Barchi in Kabul, onder meer bij een taliban-checkpoint, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van

januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiietische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiietische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens

in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat hij een nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon en dat hij geen bescherming kan krijgen bij zijn nationale overheden, tegen wie zijn vrees zich uitstrekt. Hij meent op basis van de objectieve beschikbare informatie en zijn eenduidige en coherente verklaringen dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Verzoeker wijst ook op het vermoeden in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat volgens hem door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet op een draagkrachtige wijze wordt tegengesproken.

Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet kunnen weerhouden worden en laat gelden dat hem geen enkele vraag werd gesteld waarbij gepolst werd naar eventuele procedurele noden, zodat het in die omstandigheden niet opgaat te stellen dat er geen procedurele noden “kenbaar” gemaakt werden.

Verzoeker hekelt verder de werkmethode van het CGVS, waarbij volgens hem vertrokken wordt van een negatief uitgangspunt dat dan ondersteund wordt door de motivering, zonder dat een afweging gemaakt wordt van de elementen die een vrees aantonen tegenover de elementen die deze niet aannemelijk maken. Hij wijst er ook nog op dat hij aangaf dat hij stotterde – en dat hij dat ook effectief deed naar aanleiding van het verhoor – en meent dat bijgevolg ook rekening moet worden gehouden met de omstandigheid dat daardoor misverstanden kunnen ontstaan.

Waar in de bestreden beslissing wordt beargumenteerd dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn, nu het erg onwaarschijnlijk is dat de taliban dermate aarzelend zouden optreden, repliceert verzoeker als volgt:

“Overwegende dat de “bedenkingen” van de CGVS betreffende de manier waarop de Taliban handelde nadat zij vaststelden dat verzoeker voor de overheid werkte niet kunnen aangenomen worden. Dat zij immers op een zuiver subjectieve appreciatie berusten.

Dat de CGVS klaarblijkelijk van mening is dat de Taliban anders zouden hebben moeten reageren. Dat zij zich niet “dermate aarzelend” zouden hebben gehandeld en dus doortastender zouden hebben moeten optreden, zodanig dat nu verzoekers relaas niet met dat idee van de handelswijze van de Taliban zou overeenstemmen, louter subjectief is en dan ook niet als voldoende motief kan aangehaald worden om te besluiten tot ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Dat de Raad echter zal vaststellen dat het relaas van verzoeker wel degelijk coherent is. Dat niet de minste tegenstrijdigheid of omissie aangemerkt wordt.

Dat nergens uit blijkt dat de Taliban niet zouden hebben kunnen reageren zoals verzoeker verhaalt.

Dat het niet is omdat de PO de houding van de Taliban niet “coherent” vindt dat de feiten niet zo konden gebeuren.

Dat verzoeker ten andere ook niet weet waarom de Taliban aldus reageerden.

Dat hij wel aangaf dat ze gehaast waren, dat ze hem vroegen te stoppen met hun andere werk en hun motorfiets te herstellen.

NPO p.18 :

(...)

En opnieuw p.19 :

(...)

Overwegende dat het motief van de “deadline” in casu niet terzake doend is.

Dat het immers duidelijk was dat verzoeker en zijn vriend met onmiddellijke ingang dienden te stoppen met het herstellen van de motors van de overheid.

NPO p.19

(...)

Dat er duidelijk géén speling gegeven werd door de Taliban. Dat de verwerende partij argumenten aanhaalt die niet pertinent zijn.

Dat het optreden van de Taliban dan ook in niets aarzelend was.

Dat ze simpelweg hun orders kwamen geven, stop met werken voor de overheid, en hun bedreigingen, die ze kracht bijzetten met wat stokslagen.”

Verzoeker werpt vervolgens op dat het motief in de bestreden beslissing dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten onvoldoende zwaarwichtig zijn in hetzelfde bedje ziek is en eveneens louter subjectief is, waarna hij als volgt betoogt:

“Dat de aangehaalde feiten zich zeker niet “beperkten” tot een pak slaag.

Dat de CGVS vergeet dat er daarnaast eisen gesteld werden en doodsb bedreigingen geuit.

Dat deze eisen en bedreigingen wel degelijk persoonsgericht waren, dat de slagen ten andere ook niet “ad random” vielen (alsof het bij toeval verzoeker overkwam). Dat zij wel degelijk gelinkt waren aan de activiteiten van verzoeker in de garage.

Dat het eveneens onterecht is dat de CGVS beweert dat er niet de minste link zou kunnen zijn met de moord op zijn vader, 11 jaar eerder, eveneens door de Taliban.

Dat vooreerst nu het verzoekers vader overkwam, het feit vermoord te worden als reeel risico dient aangemerkt te worden.

Dat verder het feit dat verzoekers vader door de Taliban vermoord werd, aanduidt dat de familie helemaal niet als “pro-taliban” geboekstaafd stond in de vorige generatie. Dat nu verzoeker werkte voor de overheid, dit eveneens een bevestiging was in hoofde van de Taliban dat verzoeker niet pro Taliban was.

Dat de Taliban echter eveneens hun motoren dienden te laten onderhouden. Dat zij dan ook logistieke redenen hadden om verzoeker niet meteen te vermoorden.

Dat bovendien in het dorp waar verzoeker en zijn vriend deze werkplaats uitbaatten er geen andere waren ;

NPO p.14

(...)

Dat ook voor de overheid en ondanks het feit dat de bazar daar ver vandaan was, de werkplaats van verzoeker en zijn vriend de dichtstbijzijnde plaats was.

NPO p.21

(...)

Dat het trouwens ook ver was van het geboortedorp en woonplaats van verzoeker, wiens familie echter niet rondkwam met datgene wat voorkwam van de twee kleine stukjes grond, die ze bewerkten en de paar geiten en schapen die ze hielpen en wiens lammetjes ze verkochten.

NPO p. 13

(...)

Dat verzoeker om die reden – zijn vader was ziekelijk – ten andere reeds op 8jarige leeftijd meegegeven werd naar Iran om er illegaal borduurwerk te doen. Dat hij ondanks deportatie vanuit Iran tot twee keer terugging. Dat hij terugkeerde naar Afghanistan na de dood van zijn vader. (cfr NPO p.7-9)

NPO p.7 :

(...)

NPO p.9

(...)

NPO p.10 :

(...)

Dat de bedreigingen dan weer wél logisch waren, dat het verzwakken van de overheid belangrijk is voor de Taliban, zeker als er geen andere herstelmogelijkheden in de buurt waren.

Dat de moeder van verzoeker de situatie dan ook wel degelijk goed inschatte en dat haar houding bevestigt dat de anti-Taliban-rangschikking van het gezin daadwerkelijk een reeel risico inhield.

Dat zij er dan ook aandrang dat verzoeker vertrok, ondanks het feit dat het bij “slechts één pak slaag” gebleven was. Dat de bedreigingen immers zeer ernstig genomen dienden te worden.”

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over zijn beperkte verklaringen over het lot van zijn zakenpartner en over zijn bevreemdende verklaringen dat de taliban enkel het huis van zijn zakenpartner hebben doorzocht, stelt verzoeker het volgende:

“Overwegende dat de CGVS uit het oog verliest dat verzoeker in eerste instantie niet van plan was te vertrekken, omwille van zijn zwangere echtgenote.

Dat hij vervolgens op aandringen van zijn moeder zo goed als onmiddellijk vertrok.

Dat hij op dat moment inderdaad geen contact heeft gehad met zijn “zakenpartner”.

Dat hij echter onmiddellijk nadat de Taliban na hun dreigementen vertrokken, verzoeker de situatie met zijn zakenpartner besprak, dat zij beiden immers aanwezig waren tijdens het bezoek, beiden in de klappen deelden en beide bedreigd werden.

NPO p.20 :

(...)

Dat de CGVS bovendien de situatie tussen verzoeker en zijn “zakenpartner” foutief inschat. Dat het niet is dat verzoeker op voet van gelijkheid stond, laat staan dat hij enig gezag had over zijn “zakenpartner”.

Dat het in werkelijkheid gewoon over een vriend ging, die verzoeker voorstelde samen een zaak te beginnen, die er met andere woorden het initiatief voor nam, die het nodige alaam had, en die verzoeker “de gemakkelijke dingen” van de job leerde.

NPO p. 14

(...)

Dat verzoeker deze situatie ook bevestigde in zijn vrij relaas :

NPO p;17

(...)

Dat verzoeker dan wel “zakenpartner” was, doch niet de financiële insteek gedaan had.

Dat het ook niet zijn alaam was, zodanig dat het niet onlogisch is dat hij zich daarover niet specifiek zorgen gemaakt heeft.

Dat verzoeker ook niet meer teruggegaan is naar de winkel.

Dat bovendien verzoekers moeder niet wilde dat geweten was dat hij zou vertrekken omdat zij zeer veel angst had van de Taliban :

NPO – vrij relaas p.19 :

(...)

Dat verzoeker bevestigde dat zij moeder één en ander zou regelen.

NPO p.20

(...)

Dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert verzoeker zich dus WEL verder GEINFORMEERD heeft over zijn zakenpartner.

NPO p.20

(...)

Dat hij de zaak ook besprak met zijn echtgenote :

NPO p.22 :

(...)

Dat deze eveneens verdwenen is, dat hij langer is blijven wonen, dat zijn huis vervolgens doorzocht werd, allicht in een poging de hand op hem te leggen, doch dat hij op dat moment klaarblijkelijk niet ter plaatse was. Dat het feit dat verzoeker er thans – bijna 5 jaar later en evenveel omzwervingen – geen idee van heeft waar zijn zakenpartner is, evenmin een element van ongeloofwaardigheid is. Dat hij veronderstelt dat deze is kunnen ontsnappen en eveneens in Iran is.”

Waar in de bestreden beslissing nog wordt opgemerkt dat er zich sinds zijn vertrek in 2017 over een periode van ruim vijf jaar klaarblijkelijk geen incidenten meer voordeden, repliceert verzoeker als volgt:

“Overwegende dat verzoeker de mening is toegedaan dat zijn quasi onmiddellijk vertrek, op aandringen van zijn moeder, en het feit dat hij niet meer thuis gezien werd, ervoor gezorgd hebben dat de Taliban zijn huis niet zijn binnengevallen, in tegenstelling tot dat van zijn zakenpartner.

Dat men ook niet mag vergeten dat bij verzoeker thuis zijn moeder en zwangere echtgenote verbleven, twee vrouwen, iets wat mogelijks een invloed heeft gehad op de beslissing van de Taliban zijn huis uiteindelijk niet te doorzoeken.

Dat anderzijds de familie van verzoeker sedert de val van de reguliere regering en de machtsovername door de Taliban wél lastiggevallen werd.

Dat het onterecht is dat dit door de CGVS afgedaan wordt als kaderend in de “algemene veiligheidssituatie”.

Dat deze analyse van de CGVS op geen enkel concreet element, laat staan analyse berust.

Dat de verklaringen van verzoeker bovendien aantonen dat het wel degelijk over een individuele vervolging gaat, nu zijn huis 3 keer doorzocht werd:

Dat het feit dat er sedert de machtsovername door de Taliban bij hem thuis huiszoekingen gebeurden dan ook wel degelijk de actualiteit van dit risico bevestigt.

Dat dit des te meer het geval is nu het dorp slechts een 40tal huizen beslaat en alleen het huis van verzoeker DRIE KEER doorzocht werd.

Dat de huiszoekingen dan ook wel degelijk persoonsgerelateerd zijn en een actuele individuele vrees bevestigen.

NPO p.22 :

(...)

NPO p.23

(...)

Dat het bovendien niet over een alleenstaand feit gaat, dat er immers 2 of 3 bezoeken van de Taliban waren.

Dat integendeel deze herhaalde zoekingen wel degelijk persoonsgericht kunnen zijn, minstens bevestigt dat verzoekers familie als anti-Taliban gecatalogeerd werd.

Dat dit dan ook wel degelijk de actualiteit en de individualiteit van de vrees van verzoeker bevestigt.

Dat de Taliban allicht niet vergeten zijn dat hij in tempore niet geluisterd heeft naar hun eisen, dat hij hun motoren niet meer heeft onderhouden of gerepareerd, doch integendeel liever de vlucht nam, wat hem als anti-Taliban gecatalogeerd heeft.

Dat de CGVS “vergeet” dat sinds de machtsovername, de Taliban “rekeningen vereffenen” met tegenstanders onder andere door summere executies.

Dat het feit dat zij een paar keren een “huisbezoek” gebracht hebben dan ook wel degelijk zeer verontrustend is en het risico ingeval van terugkeer aantoont.”

Verzoeker repliceert als volgt op de motieven van de bestreden beslissing over de door hem neergelegde documenten:

“Overwegende dat verzoeker zijn nationaliteit en identiteit, alsook zijn afkomst aantoont.

Dat deze ten andere niet betwist worden door de CGVS.

Dat verzoeker eveneens een aantal foto's bijbracht om zijn situatie en deze van zijn familie aan te tonen.

Dat verzoeker wat betreft de bedreigingen van de Taliban moeilijk documenten kan bijbrengen, aangezien deze geen documenten achter lieten.

*Dat verzoeker echter voldoende coherente en eensluidende verklaringen aflegde,
Dat het ontbreken van documenten slechts als een indicatie van ongeloofwaardigheid mag aangevoegd worden, voor zover deze er zouden moeten zijn, quod non in casu.*

Dat de CGVS zelfs niet zegt welke documenten verzoeker zou hebben moeten bijbrengen, wat logisch is, aangezien die er niet zijn.

Dat verzoeker zo stelde dat hij geen documenten van de winkel had, aangezien die er niet waren :

NPO p. 15

(...)

Dat dit motief dat dan ook niet verder geconcretiseerd wordt, dan ook niet kan weerhouden worden om de ongeloofwaardigheid te bevestigen of te versterken.”

Waar wordt gemotiveerd dat het louter verwijzen naar de situatie van sjiitische moslims of Hazara in Afghanistan niet volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming, meent verzoeker dat hij wel degelijk aantoonde dat hij, als lid van een familie waarvan minstens gesteld dient te worden dat zij de taliban niet steunde, het risico loopt persoonlijk gevisieerd te worden. Hij stelt dat hij niet zijn “louter” Hazara of sjiit zijn aanvoerde en acht het manifest onredelijk dat zijn problematiek niet in zijn geheel werd bekeken. Hij verwijt de commissaris-generaal uit de algemene verslagen enkel die elementen te halen die zijn standpunt ondersteunen, en haalt ter staving hiervan enkele paragrafen uit de bestreden beslissing aan. Hij meent dat hij “wél elementen aanhaalde, namelijk het feit dat zowel zijn familie als hijzelf gepercipieerd worden als tegenstanders van de Taliban” en dat hij “dan ook wel degelijk een persoonlijk risico loopt dat versterkt wordt door zijn Hazara afkomst”. Het feit dat er sedert de machtsovername door de taliban bij hem thuis huiszoekingen gebeurden bevestigt volgens hem de actualiteit van dit risico, temeer nu het dorp slechts een 40-tal huizen beslaat en alleen zijn huis doorzocht werd.

Voorts overweegt verzoeker dat dat de problematiek van ISKP bevestigt dat de taliban de situatie helemaal niet onder controle hebben. Bovendien blijkt volgens verzoeker “uit de algemene verslagen” dat de commissaris-generaal wat de Hazara betreft te optimistisch is om te affirmeren dat er voor deze bevolkingsgroep geen specifiek gevaar zou zijn. De commissaris-generaal doet volgens hem een selectieve lezing van het EASO-verslag waarnaar hij verwijst. Dit verslag bevestigt dat onder de vorige regeerperiode van de taliban de Hazara in het bijzonder gevisieerd werden, zodanig dat zelfs sprake is van genocide. Verder blijkt uit dit verslag “dat in het begin van het Taliban-regime er een zekere godsdienstvrijheid toegestaan werd op het vlak van de beleving van de godsdienst in de moskee, waarbij ook de sjiitische mochten blijven opereren, doch dat op het vlak van de sharia het exclusief deze van de Taliban (soenitisch) zou zijn”. Verzoeker wijst er nog op dat de Hazara eerst niet vertegenwoordigd waren op regeringsniveau en dan wel, doch eerder symbolisch, en dat bovendien de aangeduide Hazara op de lagere niveaus niet bekend waren bij de Hazara zelf. Het EASO-verslag bevestigt volgens hem ook dat de Hazara lastiggevallen werden door taliban-strijders en uit hun huizen verdreven werden en dat zij niet als ‘goede Moslims’ beschouwd worden. Verzoeker vervolgt dat reeds van bij het begin van de machtsovername door de taliban verwittigd werd dat er zich problemen stelden met de Hazara en dat in de provincie Ghazni, waarvan hij afkomstig is, wreedheden begaan werden door de taliban tegenover de Hazara’s. Zij zijn de meest vervolgte bevolkingsgroep van Afghanistan. De commissaris-generaal meent dan ook onterecht dat er geen specifiek probleem zou zijn voor de Hazara, aldus verzoeker, die nog tal van informatie over de problematiek van de Hazara citeert en toevoegt dat er niet alleen een verhoogd risico bestaat louter omwille van het Hazara zijn, doch dat dit risico nog vele malen groter wordt indien men bovendien als taliban-teenstander bekend staat.

Daarnaast verwijt verzoeker de commissaris-generaal geen aandacht te besteden aan de huidige situatie in Afghanistan, die “allesbehalve geruststellend is, gelet op de mensenrechtenschendingen die op grote schaal plaatsgrijpen en gelet op de slechte humanitaire situatie”, en hem op dit punt niet de minste bijkomende vraag te hebben gesteld.

Ook verwijt verzoeker de commissaris-generaal niet te hebben nagekeken “wat het lot is ingeval van terugkeer naar Afghanistan van gevluchte notoire tegenstanders van de Taliban”. Hij stelt dat hij behoort tot een familie die als tegenstander gecatalogeerd werd, dat zijn vader werd vermoord door de taliban en dat hijzelf weigerde enkel voor de taliban te werken en eveneens voor de overheid werkte. Nochtans is het volgens hem duidelijk dat personen die een link hebben met de vorige regering, de veiligheidskrachten of de vreemde strijdkrachten, specifiek gevisieerd riskeren te worden door de huidige machthebbers. Hij vervolgt:

“Dat verzoeker problemen kende met de Taliban, de huidige machthebbers, voor wie hij weigerde exclusief te werken, door te vertrekken.

Dat zelfs indien dit aspect van het relaas van verzoeker mbt de reactie van de Taliban daarop in vraag gesteld wordt – onterecht cfr. hoger – de verwerende partij, dan blijft overeind – als zijnde niet betwist door de CGVS – dat de familie van verzoeker bekend stond als een familie die de Taliban niet steunde, wat uitmondde in de moord op zijn vader.

Dat het dan ook niet redelijk betwist kan worden dat verzoeker als lid van de familie die erom bekend stond tegen de Taliban te zijn dan ook wel degelijk terecht melding maakte van het feit dat hij om die reden en actueel zeker niet terug kan gaan.

Dat uit de schaarse informatie en voor zover deze betrouwbaar is, die momenteel uit Afghanistan komt ZEKER kan afgeleid worden dat personen gelinkt aan vorige machthebbers, wel degelijk in het bijzonder en persoonlijk geïncrimineerd worden door de huidige machthebbers.”

Verzoeker wijst er vervolgens op dat het rapport van EASO van januari 2022 duidelijk stelde dat de in augustus 2021 door de Taliban aangekondigde globale amnestie op het terrein duidelijk niet van toepassing was. Er zou een gevaarlijke situatie zijn “voor diegenen die een link hebben met veiligheids personeel of overheidspersoneel van voor de machtsovername”.

Verzoeker meent dat in de mate dat hij behoort tot een familie die gepercipieerd wordt als anti-taliban en pro vorige machthebbers én hij bovendien lange jaren in het buitenland verbleef, het risico dat hij riskeert vervolgd te worden vaststaat. Bovendien, zo vervolgt hij, worden burgers eveneens gestraft door de Taliban, en dit om diverse redenen, waarbij zij eveneens gefolterd worden. Er is volgens hem zelfs sprake van collectieve bestraffing, waarbij burgers aangepakt worden zonder dat zij iets misdaan hebben. Voor de Taliban is het duidelijk voldoende vermeende banden te hebben met tegenstanders om door hen aangepakt, opgepakt, gefolterd en zelfs gedood te worden. Nu aangetoond wordt dat hij behoort tot een familie die als anti-taliban gecatalogeerd staat, is het risico wel degelijk aanwezig.

Daarnaast verwijt verzoeker de commissaris-generaal evenmin rekening te houden met de situatie waarin terugkeerders uit de Europese Unie riskeerend terecht te komen. Hij stelt hierover als volgt:

“Dat het feit dat er weinig informatie desbetreffend zou zijn, niet aantoont dat er zich geen probleem zou stellen.

Dat vlak na de machtsovername door de nieuwe machthebbers gesproken werd van gevangenzetting van de terugkeerders.

Dat het opvallend is dat daar waar de eerste verklaringen niet duidelijk waren, of daarbij enkel criminele elementen die uitgezet werden geïncrimineerd werden, er geen verdere uitleg gegeven wordt door de nieuwe machthebbers, en dit intussen bijna een jaar later.

Dat er bovendien rekening gehouden moet worden dat de Taliban de sharia strikt wensen toe te passen.

Dat het leven in het westen, waar zeker jongeren een leven lijden op internet, spelletjes spelen, uitgaan... een leven is dat strijdig is met deze Sharia (conform het verbieden van internetgames, tiktok..enz). Dat zij dus misdrijven tegen de sharia begaan, wat de Taliban toelaat hen inderdaad gevangen te zetten.

Overwegende dat de internationale verslagen melding maken van een gebruikelijke verstrenging van de normen naarmate de Taliban het voor het zeggen hebben.

(...)

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_1.pdf p78

Dat iets banaals als het dragen van Westerse kledij, of het niet laten groeien van een baard al problematisch is, blijkt uit verslagen.

(...)

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_1.pdf p78

Dat de CGVS dus evenmin rekening houdt met het risico dat een verwestering met zich meebrengt.

Dat uit het EASO-verslag en andere schaarse bronnen blijkt dat de Taliban een steeds strengere politiek voeren.

Dat nog uit het EASO-verslag blijkt dat het loutere feit van Hazara te zijn reeds een verwesterd etiket met zich meebrengt.

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf p 43

(...)

Dat verzoeker dan bovendien reeds meer dan 5 jaar buiten Afghanistan verblijft.

Dat de CGVS het niet de moeite vond om vragen te stellen aan verzoeker over zijn leven hier, zijn verwestering, terwijl deze toch wel zeer zeker een risico met zich meebrengt.

Dat verzoeker aangaf dat het feit dat hij naar België kwam wel degelijk aanleiding kan geven tot problemen :

NPO p.24

(...)

Dat de CGVS uit het oog verliest dat de Taliban muziek en kust verbieden, dat Tiktok verboden werd, dat toegang tot internet bemoeilijkt en gecensureerd wordt.

Dat de middelbare scholen voor meisjes uiteindelijk niet heropend werden.

Dat vrouwen verplicht worden een burka te dragen en niet de minste inspraak hebben.

Dat de schendingen van de mensenrechten legio zijn.

Dat er in het openbaar gefolterd en gedood wordt.

Dat het EUAA verslag bevestigt dat verwestering wel degelijk een probleem is.

(...)

Dat het loutere feit verbleven te hebben in een Westers land dan ook reeds problematisch kan zijn.

Dat dit versterkt wordt door het "loutere feit" Hazara te zijn.

Dat verzoeker beide is.

Dat vastgesteld moet worden dat minstens in casu de CGVS geen doorgedreven analyse maakte, terwijl dit nochtans noodzakelijk is :

(...)

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-04/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_1.pdf p.80-81

Dat dit aspect gecombineerd dient te worden met de weigering van verzoeker en diens vertrek de rangen van de Taliban te vervoegen én met het politiek profiel van zijn familie.

Dat deze het risico des te groter maken.

Dat tenslotte de CGVS totaal abstractie maakt van de humanitaire situatie.

Dat deze in Afghanistan reeds dramatisch was.

Dat deze nog verergerde sinds de val van de regulier regering en de de facto aantreding van de Talibanregering.

Dat de winkels open gehouden worden onder dwang van de Taliban, doch dat er niets meer verkocht wordt.

Dat moeders overwegen hun kinderen te verkopen, nadat zij al een nier verkochten.

Dat met de aardbeving van 22 juni 2022 deze situatie nog verergerde.

Dat ook medicatie ontbreekt.

Dat er weliswaar gesmokkeld wordt, doch dat deze medicijnen fake en minderwaardig zijn.

Dat deze nieuwe evolutie minstens een verder onderzoek noodzaakt.

Dat verzoeker verwijst naar volgende info waaruit blijkt dat de situatie dramatisch is.

<https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghanistan-quake-kills-least-130-2022-06-22/>

(...)

Dat het immers duidelijk is dat verzoeker ingeval van terugkeer riskeert terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie.

Overwegende dat de identiteit van verzoeker niet ter discussie staat.

Verzoeker heeft inderdaad de Afgaanse nationaliteit

Dat verzoeker dan ook meent dat hij wel degelijk gelijklopende en geloofwaardige verklaringen aflegde, die de werkelijkheid zijn.

Dat er dan ook aanleiding is hem in hoofdorde de status van vluchteling toe te kennen.

Dat dit minstens gedaan dient te worden op grond van het feit dat verzoeker tot een sociale groep behoort, zijnde deze van verwesterde jongeman."

Ondergeschikt voert verzoeker aan dat hem minstens onterecht de subsidiaire bescherming geweigerd werd. De commissaris-generaal oordeelt volgens hem onterecht dat hij over voldoende informatie beschikt om het actueel geweldsniveau alsook de aard en de ernst ervan in Afghanistan op een correcte wijze te beoordelen. Gelet op het gebrek aan betrouwbare informatie, gaat het niet op om te stellen dat het wel goed zal gaan, aldus verzoeker, die nog stelt dat hem ingeval van twijfel bescherming dient verleend te worden of dat minstens afgewacht moet worden en bijkomend onderzoek dient te gebeuren. Verzoeker wijst er ook op dat hij "niet diepgaand ondervraagd werd of hij informatie had over de actuele veiligheidssituatie". Hij vervolgt:

"Dat verzoeker, die zo goed als geen familie meer heeft in Afghanistan, één keer per maand contact heeft met zijn echtgenote en 5 jarige zoon, die daarvoor bovenop de berg naar de Antenne moeten gaan.

NPO p.10

(...)

Dat verzoeker als enige naaste familie in Afghanistan zijn echtgenote, zoon van 5 jaar en jonge zus heeft.

Dat zijn moeder nog een broer en een zus had, die echter oud zijn en met wie hij geen contact heeft.

Dat het dan ook logisch is dat de informatie waarover verzoeker beschikt beperkt is.

Dat verzoeker, die ondanks het feit dat hij slechts beperkt contact had met zijn echtgenote van haar vernam dat er huiszoekingen plaatsgrepen, wat verzoeker ook meedeelde"

Verzoeker meent bovendien dat hem onterecht *“een gebrek aan informatie verweten wordt, daar waar de CGVS zelf dient toe te geven dat het zeer moeilijk is om aan objectieve informatie te geraken”*. Verschillende bronnen bevestigen dit en doen bovendien, voor wat betreft de media die in Afghanistan nog werken, omwille van de steeds groter wordende druk die uitgaat van de taliban aan zelfcensuur, wat de werkelijkheid van de berichtgeving en van de ernst van de situatie doet onderschatten in het voordeel van de *de facto* machthebbers. De werkelijke informatie wordt steeds schaarser nu de taliban ook de *vloggers* die op internet opereren aan banden leggen. Verzoeker citeert enkele artikelen die dit zouden staven en wijst er nog op dat bovendien de oorlog in Oekraïne de berichtgeving over Afghanistan verdringt en de aandacht van de media van Afghanistan afleidt, waarna hij uit nog tal van bronnen citeert. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat *“de informatie waarvan eind mei 2022 gebruik gemaakt wordt door de CGVS niet up to date is”*, nu *“de veiligheidssituatie zowel algemeen wat het land betreft, als specifiek voor wat de gewone bevolking betreft en het risico een burgerslachtoffer te worden van willekeurig geweld véél groter is dan uit de verslagen tot april 2022 blijkt”* en er opnieuw een opwelling is van het geweld, waarna hij verschillende bronnen citeert. Verzoeker besluit:

“Overwegende dat verzoekende partij meent dat in tegenstelling tot de analyse van de CGVS recente informatie aantoont dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van het geweld, op de markt, in de moskee, op school, op de bus... enz.

Dat de aard van de incidenten niet toelaat te stellen dat enkel Taliban gevisieerd worden, nu duidelijk ook de gewone man, vrouw en kind in de straat onder de slachtoffers vallen.

Dat er dan ook minstens aanleiding is verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen op deze grond.”

Minstens meent verzoeker dat er aanleiding is om hem bescherming te verlenen op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing op dit punt, die hij betwist, en voert aan dat *“de problematische situatie wel degelijk veroorzaakt wordt door de de facto overheid, zijnde de Taliban, die er bovendien voor zorgt dat controle zo goed als onmogelijk is, nu zij de Commissie voor de rechten van de mens in Afghanistan ontbond”*, waarna hij uit een persartikel daarover citeert. Hij vervolgt dat de taliban duidelijk de mensenrechten schenden, waarna hij citeert uit de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022. Verzoeker vervolgt:

“Dat de CGVS de problematiek in casu enkel onderzoekt op theoretische wijze, dat verzoeker niet ondervraagd werd over de sociale en economische situatie van zijn familie.

Dat verzoeker wil bevestigen dat uit de weinige contacten die hij heeft, moet afleiden dat zij het zeer moeilijk hebben.

Dat daarbij rekening gehouden moet worden dat een mannelijke familieleden gedood werden door de Taliban, met name de vader van verzoeker.

Dat ook zijn moeder gestorven is.

Dat verzoeker dan ook niet over een normaal sociaal netwerk beschikt.

Dat hij dan ook wel degelijk in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen.”

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal niet het minste onderzoek te hebben gedaan naar zijn werkelijke situatie ingeval van terugkeer, terwijl hij nochtans uitlegde dat hij slechts zeer sporadisch contact had met zijn familie en dat deze het niet gemakkelijk had. Deze zeer precare situatie waarin hij riskeert terecht te komen blijkt volgens verzoeker ook uit de algemene informatie, waaruit hij vervolgens citeert. Hij wijst daarbij (onder meer) op een aardbeving op 22 juni 2022, op overstromingen die zijn regio van afkomst teisteren, op belastingen van de taliban, op ondervoeding en ziektes die aan honger gerelateerd zijn, het niet nakomen van beloftes door de taliban en het stilliggen van de economie. Hij meent ook dat de *“beschikbare landeninfo”* van het CGVS duidelijk niet *up to date* is en dat bijgevolg het standpunt van de commissaris-generaal ter zake niet gevolgd kan worden. Hij vervolgt:

“Overwegende dat verzoekende partij desbetreffend helemaal niet ondervraagd werd.

Dat de CGVS – cfr ook hoger – helemaal geen rekening hield met het profiel van de familie van verzoeker, die tradioneel anti-Taliban is.

Dat ook op dit vlak minstens verder onderzoek noodzakelijk is.

Dat ook rekening gehouden dient te worden met het feit dat de mensenrechten voortdurend geschonden worden en dat de Sharia steeds strenger wordt toegepast.

Dat dit vanzelfsprekend ook zijn invloed zal hebben op de appreciatie van de situatie de jonge mannen die terugkomen uit het Westen. (cfr. ook hoger mbt de impact van de Sharia)

Dat verzoeker onder meer volgende informatie aan zijn dossier wil toevoegen mbt de schending van de mensenrechten. Dat zijn vrees voor risico's ingevolge verwestering of perceptie daarvan dan ook reel is.”

Verzoeker citeert vervolgens enkele persberichten en wijst erop dat seculiere scholen omgevormd worden tot Koranscholen, wat de greep van de *sharia* op de gemeenschap volgens hem nog zal versterken. Het is niet voor niets dat de internationale gemeenschap maatregelen vraagt tegen de taliban omwille van de mensenrechtenschendingen, aldus verzoeker, die vervolgens enkele persberichten aanhaalt en er ook nog op wijst dat de situatie niet snel zal verbeteren.

Verzoeker besluit:

“Dat verzoeker meent dat op basis van zijn profiel en de algemene situatie er aanleiding is hem bescherming te verlenen in de vorm van asiel.

Dat minstens dient vastgesteld te worden de afweging van de subsidiaire bescherming ook niet terecht gemaakt wordt en dat er dan ook aanleiding is minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De CGVS heeft deze elementen niet in overweging genomen.

Dat uiterst ondergeschikt vastgesteld moet worden dat het onderzoek van de CGVS niet afdoende is.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is.”

2.2. Stukken

2.2.1. In de inventaris bij het verzoekschrift refereert verzoeker aan de volgende nieuwe stavingstukken:

“3. EUAA Country Guidance Afghanistan uittreksels

4. [https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tat_islamique_\(organisation\)](https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tat_islamique_(organisation))

5. <https://en.wikipedia.org/wiki/Taliban>

6. <https://www.hrw.org/report/2021/11/30/no-forgiveness-people-you/executions-and-enforced-disappearances-afghanistan>

7. <https://www.hrw.org/news/2022/06/10/afghanistan-taliban-torture-civilians-panjshir>

8. <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghanistan-quake-kills-least-130-2022-06-22/>

9. <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-crackdown-atrocities-mujahid/31923580.html>

10. Gandhara Briefing: Afghans Left Behind, Gender Segregation, Pakistan Bombing

11. <https://www.hrw.org/news/2021/11/22/afghanistan-taliban-crackdown-media-worsens-0>

12. <https://www.hrw.org/news/2022/06/14/afghanistans-taliban-crack-down-vloggers>

13. <https://www.hrw.org/news/2022/03/30/taliban-intensify-attacks-afghan-media>

14. <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-panjshir-taliban-atrocities/31848654.htm>

15. <https://gandhara.rferl.org/a/gandhara-briefing-taliban-hazara-madrasahs-grand-assembly/31924733.html>

16. <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-grand-gathering-women/31923501.htm>

17. <https://gandhara.rferl.org/a/taliban-secular-schools-converted-madrasahs-education/31914672.html>

18. HRW Afghans Dying from lack of medicine

19. EASO Country Report 10/1/2022 – uittreksels

20. Reuters Islamic State Violence dents Taliban Claims of Safer Afghanistan

21. Reuters Afghanistan seeks help for earthquake survivors

22. Pajhwok Peace Monitor 26/6/2022

23. Idem 18 juni 2022

24. Idem 11 juni 2022

25. Reteurs Afghanistan Earthquake survivors unsafe

26. UN Afghanistan Conference 2022

27. Idem snapshot of population movements january to juin 2022

28. <https://www.hrw.org/news/2022/03/07/afghanistan-taliban-threatening-provincial-media>

29. <https://www.forbes.com/sites/ewelinaochab/2022/04/20/hazaras-targeted-in-afghanistan-yet-again/?sh=b12d84d4691c>

30. <https://www.hazarainquiry.com/>

31. <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-taliban-responsible-brutal-massacre-hazara-men-new-investigation>

32. <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-flash-update-1-flash-flooding-eastern-and-central-regions-7-july-2022>

33. <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/exclusive-un-aims-launch-new-afghanistan-cash-route-february-un-note-2022-02-10/>

34. https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf - pagina's mbt HAZARA 40 en volgende

35. Zeker 27.000 ontheemden in Afghanistan na gevechten tussen taliban en Hazara-commandant, zegt VN | Het Nieuwsblad

36. <https://www.ushmm.org/.../press-releases/museum-statement-on-the-hazara>

37. Targeted for genocide in Afghanistan: The Hazaras (genocidewatch.com)"

2.2.2. Op 7 oktober 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 voegt en waarin zij (onder meer) refereert aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022 en aan de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, nu (i) het erg onwaarschijnlijk is dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden, (ii) zijn verklaring eenmalig geslagen te zijn geweest door de taliban onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging of een onmenselijke behandeling in zijn hoofde, (iii) verwacht kan worden dat hij concretere informatie zou kunnen verschaffen over de situatie van zijn werkpartner sinds zijn vertrek, indien de taliban hen daadwerkelijk beiden met de dood hadden bedreigd, en het bovendien bevreemdend is dat de taliban enkel het huis van zijn zakenpartner zouden hebben doorzocht, (iv) er zich sinds zijn vertrek in 2017 over een periode van ruim vijf jaar klaarblijkelijk geen incidenten meer voordeden, ofschoon zijn familie nog in hetzelfde dorp woonachtig is, en hij niet aantoont dat de recente bezoeken van de taliban gelinkt zijn aan zijn individuele asielmotieven, (v) de documenten die hij neerlegt deze vaststelling niet kunnen ombuigen, (vi) het loutere feit dat hij Hazara is onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in zijn hoofde aannemelijk te maken, (vii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, (viii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en (ix) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, verlaten te hebben omwille van problemen met de taliban. Hij zou daar de laatste maanden voor zijn vertrek gewerkt hebben in een garage, waar hij zowel motorfietsen voor de overheid, als voor de taliban herstelde. Op een dag zouden twee talibs hem gezegd hebben dat hij geen motorfietsen van de overheid mocht herstellen en hem geslagen en bedreigd hebben. Omdat de taliban ook al zijn vader hadden gedood verliet verzoeker op advies van zijn moeder het land. Twee weken na zijn vertrek zouden taliban het huis van verzoekers werkpartner doorzocht hebben.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure foto's van zijn gezinsleden en een fotokopie van zijn *taskara* neer. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan, die hier niet worden betwist door het CGVS. Wat de door u neergelegde foto's van uw beweerde gezinsleden betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Hoe dan ook kunnen ze hoogstens uw verklaring omtrent uw gezinssamenstelling ondersteunen. U legt met andere woorden geen enkel bewijsstuk neer dat uw problemen met de taliban kan ondersteunen of bevestigen, wat eveneens toelaat vraagtekens te plaatsen naast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem effectief wilden vermoorden omwille van zijn beperkte werkzaamheden voor de overheid. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“U verklaarde met name dat twee leden van de taliban bij u langskwamen ter herstelling van hun motorfiets, toen er op hetzelfde moment een motorfiets van de overheid in uw garage stond (CGVS, p. 17). Nadat ze hun herstelde motorfiets in ontvangst namen, zouden ze gewoon weer vertrokken zijn (CGVS, p. 17). U verklaarde dat diezelfde talibs één week later opnieuw langs kwamen, dit keer met de boodschap dat u geen motorfietsen van de overheid mocht herstellen, waarop ze u en uw vriend hebben geslagen (CGVS, p. 17, 19). Vervolgens, zo stelde u, zeiden de taliban dat ze u zouden doden en ze wisten wat ze later met u gingen doen (CGVS, p. 19). Indien de taliban u en uw partner daadwerkelijk wilden vermoorden, rijst echter de vraag waarom ze dit niet zouden hebben gedaan tijdens één van hun twee bezoeken aan uw garage, toen ze er telkens de kans toe hadden. U gaf immers aan dat de taliban u gewoon sloegen, bedreigden en nadien weer vertrokken (CGVS, p. 19). Daarnaast stelde u dat de taliban u geen deadline gaven om te stoppen met het werk voor de overheid (CGVS, p. 19). Het is echter erg onwaarschijnlijk dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden. Dat het volgens u een volledige week duurde alvorens de taliban u een tweede keer kwamen bezoeken is eveneens erg onaannemelijk. Deze periode van uitstel zou u immers de tijd en ruimte hebben gegeven om uw garage en dorp te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen.”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat deze bedenkingen *“op een zuiver subjectieve appreciatie berusten”* en dat zijn relaas coherent is en geen tegenstrijdigheden of omissies bevat, tot het omdraaien van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, tot het stellen dat hij ook niet weet waarom de taliban aldus reageerden, tot het herhalen van zijn verklaringen en tot het minimaliseren van de pertinentie van de motieven van de bestreden beslissing, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Door nog aan te voeren dat het motief van de *“deadline” in casu* niet ter zake doend is, nu het duidelijk was dat hij en zijn vriend met onmiddellijke ingang dienden te stoppen met het herstellen van de motors van de overheid, verklaart verzoeker niet waarom de taliban zeiden dat ze hem en zijn partner zouden doden, terwijl zij daar al twee keer de kans toe hadden gehad. Waar verzoeker nog laat gelden dat de taliban logistieke redenen hadden om hem niet meteen te vermoorden nu zij hun motoren dienden te laten onderhouden en er in het dorp waar hij en zijn vriend deze werkplaats uitbaatten geen andere (garages) waren, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien verder afbreuk doet aan de gegrondheid van zijn vrees voor de taliban.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

“Verder dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zich beperken tot uw verklaring dat de taliban u tijdens het tweede bezoek aan uw garage in het gezicht sloegen met een botte stok (CGVS, p. 17). Gevraagd of u een dokter bezocht nadat ze u sloegen, antwoordde u het volgende: “Nee. Enkel toen ze me sloegen, in mijn rug waren er blauwe plekken, mijn moeder deed er crème op.” (CGVS, p. 22). Hoewel voornoemde feiten laakbaar te noemen zijn, kan uit de door u aangereikte verklaringen geen persoonsgerichte vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid. Daarnaast is uw verklaring eenmalig geslagen te zijn geweest door de taliban onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging of een onmenselijke behandeling in uw hoofde. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u geen andere specifieke problemen kende met de taliban (CGVS, p. 21). U verwees voorts naar de moord op uw vader door de taliban elf jaar geleden, doch stelde zelf uitdrukkelijk dat er geen link bestond met uw problemen “omdat uw vader werd meegenomen vanuit Dashte en werd

vermoord, en u uw eigen probleem had met uw winkel” (CGVS, p. 21). Op basis hiervan ondermijnt u verder uw beweerde actuele vrees ten aanzien van de taliban. Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat u na de dood van uw vader destijds terugkeerde vanuit Iran naar uw dorp (CGVS, p. 7), hetgeen uw persoonsgerichte vrees ten aanzien van de taliban verder onderuit haalt.”

Door zich louter te beperken tot het stellen dat deze motieven eveneens subjectief zijn en dat de bedreigingen zeer ernstig genomen dienden te worden, weerlegt noch ontkracht verzoeker deze motieven. Verzoeker voert nog aan dat de aangehaalde feiten zich zeker niet “*beperkten*” tot een pak slaag en dat ook eisen gesteld en doodsbedreigingen geuit werden, doch hij betwist niet dat het om een eenmalig feit ging en dat hij geen andere specifieke problemen kende met de taliban. Waar verzoeker nog aanvoert dat “*het eveneens onterecht is dat de CGVS beweert dat er niet de minste link zou kunnen zijn met de moord op zijn vader, 11 jaar eerder, eveneens door de Taliban*”, gaat hij eraan voorbij dat hij op het CGVS zelf verklaarde dat er geen link was met zijn problemen met de taliban en dat hij zijn eigen problemen had omdat hij een winkel had (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Bovendien haalt hij geen concrete indicaties aan die wijzen op een link tussen de moord op zijn vader en zijn eigen voorgehouden problemen met de taliban.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

“Voorts is het opmerkelijk dat u verklaarde na het tweede bezoek van de taliban de garage onmiddellijk te hebben gesloten en naar huis te zijn gegaan, waarna u de volgende ochtend vertrok (CGVS, p. 20). U stelde in dit verband dat u geen idee had over wat uw zakenpartner deed, of hij de materialen had verkocht of niet (CGVS, p. 20). Gevraagd of u uw partner probeerde te contacteren, stelde u dat u bij uw vertrek niemand informeerde, ook uw partner niet (CGVS, p. 20). Dit is merkwaardig, gelet op uw verklaring dat het volgens uw werkpartner voor u beiden te gevaarlijk was om daar te blijven (CGVS, p. 20), kan immers worden verwacht dat u hem minstens over uw vertrek zou informeren. U beweerde voorts dat u, toen u in Lesbos was, telefoon kreeg van een vriend die u vertelde dat de taliban twee weken na uw vertrek het huis van uw zakenpartner hadden doorzocht (CGVS, p. 20). De taliban zouden daarbij documenten hebben meegenomen, doch uw zakenpartner was op dat ogenblik niet thuis (CGVS, p. 20). U vernam naar eigen zeggen dat uw partner sindsdien verhuisd was, doch de persoon die u belde kon u niet vertellen waarheen (CGVS, p. 20). Gevraagd hoe uw vriend aan deze informatie kwam, stelde u simpelweg dat hij dit van iemand had gehoord (CGVS, p. 22). Dit betreft met andere woorden een blote bewering, die niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Verwacht kan worden dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over de situatie van uw werkpartner sinds uw vertrek, indien de taliban u daadwerkelijk beiden met de dood hadden bedreigd (CGVS, p. 20). Bovendien is het bevreemdend dat de taliban enkel het huis van uw zakenpartner zouden hebben doorzocht, temeer u verklaarde dat de taliban wisten waar u woonde (CGVS, p. 22). Hiermee geconfronteerd stelde u vaagweg dat ze u daar niet zagen gedurende twee weken, in tegenstelling tot uw zakenpartner, zodat ze uw huis niet aanvielen (CGVS, p. 22). Deze uitleg, samen met uw beperkte verklaringen omtrent het lot van uw zakenpartner, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom de omstandigheid dat verzoeker omwille van zijn zwangere echtgenote eerst niet van plan was te vertrekken, maar vervolgens op aandringen van zijn moeder zo goed als onmiddellijk vertrok, verschoont dat hij geen interesse vertoonde in zijn zakenpartner die dezelfde problemen zou hebben gekend als hij. Dat hij niet op voet van gelijkheid stond met of enig gezag had over zijn zakenpartner en dat hij “*niet de financiële insteek gedaan had*”, doet daaraan geen afbreuk, temeer nu hij in zijn verzoekschrift zelf aanhaalt dat het “*in werkelijkheid gewoon over een vriend ging*”, wat het gebrek aan interesse en bezorgdheid voor zijn partner des te minder aannemelijk maakt. Waar verzoeker erop wijst dat hij zich wel geïnformeerd heeft over zijn zakenpartner, stelt de Raad vast dat hij niet rechtstreeks bij zijn zakenpartner geïnformeerd had, maar bij een andere vriend, en dat dit pas (minstens) twee weken na zijn vertrek was. Dat verzoeker zijn vriend en zakenpartner, die hetzelfde gevaar liep als hij, niet meteen verwittigde van zijn vertrek uit Afghanistan, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem aangehaalde problemen en vrees. Dat verzoeker de zaak wel besprak met zijn echtgenote doet daaraan geen afbreuk. Hetzelfde kan worden gesteld wat betreft verzoekers betoog dat hij er thans – bijna vijf jaar en evenveel omzwervingen later – geen idee van heeft waar zijn zakenpartner is. Ook de loutere veronderstelling in het verzoekschrift dat zijn zakenpartner is kunnen ontsnappen en eveneens in Iran is, verandert niets aan het voorgaande.

Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban actueel naar hem op zoek zouden zijn in zijn herkomstregio en dat dit verder in lijn ligt met de

eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan hem gerichte bedreigingen. Dit wordt als volgt nader toegelicht:

“Tot slot dient te worden opgemerkt dat er ondanks het dreigement van de taliban, zich sinds uw vertrek in 2017 over een periode van ruim vijf jaar klaarblijkelijk geen incidenten meer voordeden, ofschoon uw familie nog in hetzelfde dorp woonachtig is (CGVS, p. 6). Gevraagd om welke reden de taliban u pas na vijf jaar zouden zijn komen zoeken, stelde u simpelweg dat u dit niet weet (CGVS, p. 23). Echter kan niet worden ingezien dat de taliban uw familie gedurende deze zeer ruime periode met rust zouden laten. Indien u daadwerkelijk en actueel een doelwit van de taliban zou zijn geweest kan namelijk worden verwacht dat de taliban, waarvan uit uw verklaringen bleek dat ze over uw persoonlijke info beschikten (CGVS, p. 22), u mogelijks via uw familie onder druk zouden proberen te zetten. U stelde dat u recent via uw vrouw vernam dat de taliban twee of drie keren uw huis zijn komen doorzoeken (CGVS, p. 22). Gevraagd om welke reden ze dit deden, antwoordde u vaagweg als volgt: “Als ik erover denk heb ik enkel 1 idee, dat misschien kwamen ze voor mij omdat ze mij bedreigden.” (CGVS, p. 23). Verder stelde u dat de taliban geen geweld gebruikten en niks deden tegenover uw familie, behalve het huis doorzoeken (CGVS, p. 23). Gevraagd naar het tijdstip van voornoemde bezoeken, situeerde u deze “nadat de overheid ineens stortte.” (CGVS, p. 23). U verwijst met andere woorden naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst en toont niet aan dat deze beweerde bezoeken van de taliban gelinkt zijn aan uw individuele asielmotieven.”

Waar hij meent dat “zijn quasi onmiddellijk vertrek, op aandringen van zijn moeder, en het feit dat hij niet meer thuis gezien werd, ervoor gezorgd hebben dat de Taliban zijn huis niet zijn binnengevallen, in tegenstelling tot dat van zijn zakenpartner” en dat bij hem thuis “zijn moeder en zwangere echtgenote verbleven, twee vrouwen, iets wat mogelijks een invloed heeft gehad op de beslissing van de Taliban zijn huis uiteindelijk niet te doorzoeken”, verklaart verzoeker niet waarom de taliban hem pas na vijf jaren kwamen zoeken, noch waarom de taliban gedurende vijf jaren zijn familie met rust lieten en niet onder druk zetten om informatie over hem te achterhalen indien hij daadwerkelijk een doelwit van hen was. Dat zijn familie na de machtsovername door de taliban wél lastiggevallen werd, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker stelt dat deze bezoeken onterecht worden afgedaan als kaderend in de algemene veiligheidssituatie, doch toont op geen enkele wijze aan dat deze beweerde bezoeken gelinkt zijn aan zijn individuele asielmotieven. Het komt nochtans verzoeker toe om een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Waar hij nog poneert dat zijn dorp slechts een 40-tal huizen beslaat en dat alleen zijn huis drie keer doorzocht werd, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Waar verzoeker ten slotte nog in het algemeen betoogt dat hem geen enkele vraag werd gesteld waarbij gepolst werd naar eventuele procedurele noden, zodat het in die omstandigheden niet opgaat te stellen dat er geen procedurele noden “kenbaar” gemaakt werden, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 11 januari 2021 (onder meer) gevraagd werd of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken en dat hij deze vraag negatief beantwoordde (adm. doss., stuk 7, Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ).

Waar verzoeker hekelt dat geen een afweging gemaakt wordt van de elementen die een vrees aantonen tegenover de elementen die deze niet aannemelijk maken, wijst de Raad erop dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om in de motivering van zijn beslissingen alle elementen in het voordeel en in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen.

Waar verzoeker er ook nog op wijst dat hij aangaf dat hij stotterde – en dat hij dat ook effectief deed naar aanleiding van het verhoor – en meent dat bijgevolg ook rekening moet gehouden worden met de omstandigheid dat daardoor misverstanden kunnen ontstaan, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat in *concreto* te duiden welke misverstanden er door zijn gestotter zouden zijn ontstaan. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen.

De voorgaande overwegingen volstaan om vast te stellen dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat hij motorfietsen van de overheid zou hebben hersteld niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft

ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op het gegeven dat het persoonlijk risico dat hij loopt versterkt wordt “door zijn Hazara afkomst”. Uit de algemene verslagen blijkt volgens hem dat de commissaris-generaal wat de Hazara betreft te optimistisch is om te affirmeren dat er voor deze bevolkingsgroep geen specifiek gevaar zou zijn.

Zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van 7 oktober 2022 is de commissaris-generaal op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie van oordeel dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie, dat verzoeker evenmin informatie aanbrengt waaruit zulks zou blijken en dat het loutere feit dat verzoeker Hazara is, onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in zijn hoofde aannemelijk te maken. Verwerende partij beperkt zich hiertoe en voert geen verdere risicoanalyse uit op basis van verzoekers individuele omstandigheden zoals die evenwel wordt aanbevolen in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022 (hierna: EUAA Country Guidance), p. 77-86.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (EASO “Afghanistan Country Focus Country of Origin Information Report” van januari 2022, (p. 41-43), EUAA “Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation” van augustus 2022 (p. 50 e.v.), EUAA “Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals” van augustus 2022 (p. 132-144)) blijkt dat gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 verschillende bloedbaden werden aangericht waarvan Hazara het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara waren die vroeger lid waren van de *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF). Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben vervoegd. Daarnaast zouden de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi-rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiitische Hazara-gemeenschap benoemd als adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige ‘inclusie’ van Hazara in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden. Dit neemt niet weg dat individuen van Hazara-origine nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie.

Gedwongen uitzettingen van Hazara vonden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmond en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de *de facto* rechtbanken. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara na de val van de voormalige Afgaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de

provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders hebben vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara, gezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban deze zien, bijvoorbeeld omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er was een *anti*-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara. ISKP viseert echter ook Hazara omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (*improvised explosive device*) aanvallen, waarbij bussen werden gevisieerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap gevisieerd worden door ISKP, die een *anti* sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiitische Hazara leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in 16 provincies aanvallen van ISKP plaats. Het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in 11 provincies. In dezelfde periode het jaar daarvoor in zes provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende '*high profile*' aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kaboel en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de taliban viseerden.

Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

In het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022 (p. 132-144), wordt gesteld dat voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara wonen het minst werden getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de taliban. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara en andere sjiitische moslims. Uit het "*Afghanistan 2021 Human Rights Report*" van USDOS van 12 april 2022, vermeld in het EUAA rapport, blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wensten sektarische opsplittingsen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende

politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara na de machtsovername. De Taliban zijn niet geneigd om de Hazara te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara na de machtsovername door de Taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden geïsoleerd, voornamelijk minibussen gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara zoals overheidsfunctionarissen, journalisten en NGO-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, ziekenhuizen en scholen in gebieden waar de Hazara verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e-Sharif, Kandahar en Kunduz. Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara. Deze aanvallen tegen de Hazara blijven voortduren, zeker tot 25 mei 2022. ISKP heeft via Telegram-kanalen laten weten dat ze sjiitische moslims viseren van "*Baghdad tot Khorasan*".

Uit het geheel van beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara. De Raad sluit zich dan ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie en dat het loutere feit Hazara te zijn op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die de vermelde informatie weerlegt of ontkracht, noch toont hij met concrete gegevens en elementen aan dat de commissaris-generaal op basis van deze informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. De hoedanigheid van Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara, is er evenwel sprake van een zeer precaire algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

In de EUAA Country Guidance van april 2022 worden Hazara dan ook aangemerkt als een risicoprofiel daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, waarnaar verwerende partij zelf verwijst in haar aanvullende nota en die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de Taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen, met name sjiieten, enerzijds, en individuen van wie wordt vermoend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiiet. De meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiiet.

In de EUAA Country Guidance wordt over sjiieten, gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiieten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de Taliban. Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals (onder meer) de regio van herkomst (zo vormen regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico) en deelname aan religieuze activiteiten.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermoend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden, vallen personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de Taliban deze zien.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van verzoeker voormelde risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn.

Te dezen verklaart verzoeker te behoren tot de Hazara-minderheid. Bij deze merkt de Raad nog op dat, aangezien een meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan tot de Hazara behoort en Hazara omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara dan ook de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjiieten, waarbij ISKP de belangrijkste actor van vervolging is.

Verzoeker verklaart te zijn geboren in het dorp Beyram in de provincie Ghazni. Hij verklaart naar Iran vertrokken te zijn toen hij 17 of 18 jaar oud was en daar acht jaar te hebben gewerkt. Na die acht jaar zou hij zijn teruggekeerd naar Afghanistan, maar na twee jaar zou hij opnieuw naar Iran vertrokken zijn, waar hij na één jaar zou zijn gedeporteerd.

De provincie Ghazni ligt in het zuidoosten van Afghanistan. Zoals hierboven reeds aangehaald, blijkt dat sedert juni 2022 het gebied waar ISKP actief is (onder meer) zuidelijke en zuidoostelijke provincies omvat. De Hazara maken in de provincie Ghazni ongeveer 46 % van de bevolking uit (p. 113). Volgens ACLED waren er in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 39 veiligheidsincidenten in de provincie Ghazni, waarvan 17 gecodeerd werden als geweld tegen burgers, 9 als explosies/geweld vanop afstand en 5 als gevechten. Er waren hierbij 27 dodelijke slachtoffers. Ook is er sprake van grondconflicten in oktober 2021 die geleid hebben tot etnische spanningen en tot verhuizingen van plaatselijke Hazara. In de lente van 2022 zouden er opnieuw spanningen zijn geweest wanneer *Kuchi* nomaden door de provincie trokken en met hun vee velden innamen. In juni 2022 zouden de nomaden door deze spanningen geschoten hebben op de lokale bewoners.

Uit de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022 die de verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft gevoegd en die kan worden beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, blijkt dat er in de provincie Ghazni 39 veiligheidsincidenten werden gecodeerd. Aan 7 incidenten werd geoprecisiecode 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is en die worden ingevoerd onder de hoofdplaats van de provincie) toegekend. Het gaat om twee incidenten waarbij onbekenden een lid van de taliban hebben doodgeschoten en een onderling conflict binnen de taliban (*battles*), twee incidenten gericht tegen universiteitsstudenten of –personeel, geweld tegen personen, vooral vrouwen, die paspoorten aanvragen en de arrestatie en het doden van voormalig ANDSF-personeel (*violence against civilians*).

Verzoeker is een man die naar eigen zeggen is geboren in Afghanistan in 1993 en een deel van zijn leven, tot hij in 2017 uit Afghanistan vertrok, in Iran gewoond heeft om er te werken. In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de Hazara lastiggevallen werden door taliban-strijders en uit hun huizen verdreven werden en dat zij niet als ‘goede Moslims’ beschouwd worden. Verzoeker vervolgt dat reeds van bij het begin van de machtsovername door de taliban verwittigd werd dat er zich problemen stelden met de Hazara en dat in de provincie Ghazni, waarvan hij afkomstig is, wreedheden begaan werden door de taliban tegenover de Hazara’s, die de meest vervolgd bevolkingsgroep van Afghanistan zijn. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er ook op dat hij het risico loopt om als verwesterd te worden gepercipieerd omdat hij meer dan vijf jaar buiten Afghanistan verblijft. Hiervan werd volgens hem geen doorgedreven analyse gemaakt.

De Raad wijst er op dat ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de 'de facto' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "verkeerd" en "verdacht" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Voorts is de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak, en worden de taliban niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kabul echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "directe beperkingen" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn

vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de taliban codes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker een aantal individuele omstandigheden aanhaalt waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer zij cumulatief worden beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen.

Zo verklaart verzoeker Hazara te zijn, sjiïet te zijn, gedurende enige tijd in Europa te verblijven en lange tijd in Iran te hebben gewoond en gewerkt. Wat dit laatste betreft, wijst de Raad er nog op dat Afghanen die zijn geboren en/of een hele lange periode in Iran hebben verbleven in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 als een risicoprofiel worden aangemerkt. In de samenvatting van de beschikbare landeninformatie wordt aangestipt dat deze Afghanen doorgaans niet bekend zijn met Afghaanse normen en verwachtingen en een sterk accent kunnen hebben, waardoor ze herkenbaar zijn. De richtlijnen geven aan dat de behandelingen waaraan Afghanen geboren en getogen in Iran kunnen worden onderworpen, meestal niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging. In uitzonderlijke gevallen en rekening houdend met bijkomende individuele omstandigheden, kan er niettemin sprake zijn van vervolging (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 111).

Hoewel door de commissaris-generaal niet wordt betwist dat verzoeker gedurende periodes van acht jaar (een groot deel van zijn vormende jaren) en twee jaar in Iran heeft verbleven, stelt de Raad vast dat verzoeker daarvan geen enkel (begin van) bewijs heeft neergelegd en dat hij bovendien daarover in de loop van de administratieve procedure nauwelijks ondervraagd is geweest. De Raad acht dit verblijf in Iran, gecumuleerd met zijn Hazara-afkomst, zijn sjiïet zijn en zijn verblijf in Europa, niettemin van belang voor de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging. Dit verblijf werd naar het oordeel van de Raad evenwel onvoldoende onderzocht.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 juni 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN